

R O M A N I A
CURTEA DE APEL PLOIESTI
SECTIA COMERCIALA SI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

DOSAR NR. 78-11-2008

D E C I Z I A N R.

Sedinta publica din data de 19 ianuarie 2009

Presedinte - *Popescu Gheorghe*
Judecatori - *Popescu Gheorghe*
- *Popescu Gheorghe*
Grefier -

Pe rol fiind judecarea recursului formulat de *Popescu Gheorghe*, prin reprezentantii sai legali, cu sediul in *strada Vasile Alecsandri nr. 10, sector 1, Bucuresti*, impotriva sentintei nr. 263 din 2007 pronuntata de Tribunalul Bucuresti - Sectia comerciala si de contencios administrativ, in contradictoriu cu intimataul nr. 25500/2007, cu sediul in comuna *Balotești nr. 16, judetul Dâmbovița*.

La apelul nominal in sedinta publica au lipsit recurenta *Popescu Gheorghe* si *Popescu Dani*, vita si intimata *Popescu Gheorghe*.

Procedura este legal indeplinita.

S-a facut referatul cauzei de catre grefierul de sedinta, cara arata ca recurenta, in cuprinsul motivelor de recurs, a solicitat si judecata in lipsa, dupa care,

Curtea, luand act de imprejurarea ca recurenta a solicitat si judecata in lipsa in cuprinsul motivelor de recurs, fata de lipsa partilor, constata cauza in stare de judecata si ramane in pronuntare.

C U R T E A:

Prin cererea inregistrata la 19 ianuarie 2009 la Tribunalul Bucuresti, reclamanta *Popescu Gheorghe*, a formulat contestatie imotrivia deciziei de impunere nr.25500/2007 emisa de parrata *Balotești*.

In motivarea cererii, reclamanta a aratat ca prin raportul de inspecție fiscală din 08.06.2007 s-au stabilit obligații de plată, pe care acesta le-a achitat, fiind în același timp sesizate și organele de urmărire penală. Poliția a solicitat efectuarea unui nou raport de inspecție fiscală, făcându-se o nouă verificare fiscală, deși nu existau elemente de noutate, cele trei caiete puse în discuție de poliție fiind avute în vedere de organele de inspecție fiscală. Cum în cauză a fost dispusă suspendarea soluționării contestației administrative până la soluționarea dosarului, acesta nu a mai putut contesta decizia, decât în momentul soluționării dosarului penal prin ordonanță de scoatere de sub urmărire penală din 09.10.2008.

Pârâta a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea contestației ca tardivă, arătând că reclamantul trebuia să depună contestație împotriva deciziei de impunere în 30 de zile.

Instanța de fond a respins excepția tardivității, reținând faptul că în timp ce era cercetat penal reclamantul, la cererea organelor de poliție s-a efectuat o reverificare care să țină cont de cele 3 caiete ridicate de poliție, și în urma acestei cereri din dosarul de urmărire penală organele de verificare ale pârâtei au emis o nouă decizie de impunere, pe care reclamantul a atacat-o în mod corect la pronunțarea soluției de scoatere de sub urmărire penală, întrucât în timpul acestei urmăriri, era suspendat dreptul acestuia de a ataca această decizie, mai mult aceasta a fost contestată chiar în fața organelor de urmărire penală în termenul legal, dar acestea nu au trimis-o spre soluționare, tocmai pentru faptul arătat mai înainte, considerând că în timpul urmăririi penale este suspendată orice cercetare administrativă.

Prin *sentința nr. 25500/3.09.2007* Tribunalul a admis cererea formulată de contestatorul ~~Învinuirea~~, în contradictoriu cu intimatul ~~Învinuirea~~, și a anulat decizia de impunere nr.25500/3.09.2007 pentru suma de 17.715 lei.

Tribunalul a reținut că organele de poliție, în urma unui control efectuat la reclamantă, au ridicat un număr de trei caiete conținând diverse însemnări. Deși reclamanta a fost verificată de pârâtă, care nu a ținut cont de aceste caiete, organele de poliție au solicitat o nouă reverificare care să țină cont de aceste caiete, cu această ocazie fiind emisă decizia de imputare contestată de reclamantă. Inițial pârâta comunică organelor de poliție prin adresa nr.10987/12.06.2007, că aceste caiete „nu reprezintă documente legale de înregistrare și stabilire a veniturilor”, de asemenea că a fost întocmit raportul de inspecție fiscală nr.17471/11.06.2007 pentru perioada 01.11.2004-31.12.2006. La insistențele organelor de poliție de a se ține cont de cele trei caiete, pârâta a dispus din nou reverificări ocazie cu care s-a întocmit decizia de impunere.

Prin ordonanța de scoatere de sub urmărire penală din 09.10.2008 pronunțată în dosarul nr.602/P/2007, s-a reținut că din probele administrative în cauză nu se poate stabili cu certitudine că operațiunile înscrise în cele trei caiete sunt reale.

Astfel, tribunalul, având în vedere atât ordonanța de scoatere de sub urmărire penală dar și adresa nr.10987/2007 emisă de pârâtă, apreciază că însemnările din cele trei caiete în care sunt evidențiate diverse însemnări cu datele din evidența contribuabilului nu pot face dovada că acestea reprezintă evidențe duble sau sume încasate ci doar însemnări privind livrările de bunuri către diverse persoane fără a se stabili dacă sumele sunt încasate sau nu.

De asemenea în ceea ce privește decizia de impunere, aceasta reprezintă un act administrativ fiscal care se încheie pe baza unor situații a căror realitate a fost constată de organul fiscal, or, în cauza de față chiar organul fiscal prin adresa nr.10987/2007 a contestat realitatea situațiilor cuprinse în cele 3 caiete.

Acceptând la insistențele organelor de urmărire penală, de a calcula taxele ținând cont de cele trei caiete, deși așa cum chiar ea recunoaște acestea nu reprezintă situații reale, pârâta s-a transformat într-un organ de expertizare, ceea ce încalcă principiile legale de emitere a actelor administrativ fiscale.

Potrivit prevederilor codului de procedură fiscală, în spătă art.103 „Inspecția fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare impozit, taxă, contribuție și alte sume datorate bugetului general consolidat și pentru fiecare perioadă supusă impozitării. Prin excepție, conducătorul inspecției fiscale competent poate decide reverificarea unei anumite perioade dacă, de la data încheierii inspecției fiscale și până la data împlinirii termenului de prescripție, apar date suplimentare necunoscute inspectorilor fisicali la data efectuării verificărilor sau erori de calcul care influențează rezultatele acestora.

Astfel, în cauză instanța a constatat că nu s-a ținut cont de prevederile legale privind dispunerea reverificării printr-o decizie a conducătorului inspecției fiscale și nu a organelor de poliție ceea ce conduce la afectarea legalității deciziei de impunere emisă ca urmare a unei astfel de reverificări. De asemenea instanța a apreciat că, chiar dacă organul de urmărire penală a solicitat o reverificare care să țină în mod expres seama de cele trei caiete, părâta nu trebuia să emită o decizie de impunere atât timp cât din verificările efectuate acele însemnări nu puteau fi reținute ca reprezentând operațiuni reale, dar și atât timp cât din instrumentarea cauzei penale de către organele competente nu a rezultat existența vreunui prejudiciu, numai într-un asemenea caz putându-se ajunge la situația în care reverificarea efectuată la cererea organelor de poliție putea fi urmată de emiterea unei decizii de impunere.

Împotriva acestei sentințe a declarat *recurs* susținând că motivarea instanței de fond a ignorat prevederile legale în materie și anume art. 105 cod procedură fiscală.

A susținut recurrenta că în mod greșit s-a considerat că organele de inspecție fiscală au dispus reverificarea ca urmare a deciziei organelor de poliție.

Inspecția fiscală soldată cu emitera deciziei de impunere din data de 3.09.2007 a fost efectuată ca urmare a apariției unor date noi, în spătă dovezile privind înregistrarea unei evidențe fiscale duble, așa cum a reieșit și din expertiza financiar contabilă dispusă în cadrul cercetării penale și unde se concluzionează că cele trei caiete sunt caiete de gestiune în care se înregistrează mărfurile intrate în unitatea comercială și sumele înregistrate din vânzări. De altfel mai arată că o astfel de reverificare nu ar fi fost posibilă fără decizia motivată a conducătorului fiscal existentă de altfel la dosarul cauzei.

Un alt motiv de recurs se referă la faptul că excepția tardivității invocată de recurrentă a fost greșit respinsă de instanța de fond fără ca aceasta să țină cont de prevederile legale în materie. Instanța de fond a reținut că reclamantul contestator a atacat în mod corect decizia de impunere contestată după terminarea urmăririi penale, deoarece dreptul acestuia de a ataca decizia era suspendat, motivarea încălcând în realitate prevederile art. 207 din O.G. nr. 92/2003.

Sub acest aspect, susține recurrentul că intimata contestatoare avea dreptul de a depune contestație în termen de 30 zile de la data când i-a fost comunicată decizia și anume până la data de 08.01.2007. Deși rezultă indubitat că nu a fost respectată această prevedere a codului de procedură fiscală, depășindu-se termenul de 384 zile, instanța de fond a ignorat această prevedere.

Mai mult, precizează că intimatul contestator nu a avut nicio clipă suspendat dreptul de a formula contestație și ar fi fost corect ca acesta să conteste în termenul legal decizia, urmând ca Biroul Soluționare Contestații din cadrul

să suspende în baza prevederilor art. 214 Cod procedură civilă, soluționarea contestației până la soluționarea laturii penale.

Față de faptul că sentința recurată a fost pronunțată cu interpretarea greșită a legii și a faptelor deduse judecății, se solicită admiterea recursului aşa cum a fost formulat, desființarea sentinței nr. 25500/03.09.2007 și pe cale de consecință menținerea ca temeinică și legală a deciziei de impunere nr. 25500/03.09.2007 și a deciziei nr. 78/19.11.2008 emise de organele de specialitate din cadrul

Intimatul a formulat întâmpinare prin care a solicitat menținerea sentinței nr. 25500/03.09.2007 pronunțată de instanța de fond ca legală și temeinică întrucât în mod just a apreciat că cea de a doua inspecție fiscală este afectată grav de legalitate în condițiile în care prima inspecție nu a avut în vedere cele trei caiete puse la dispoziție de organele de poliție, apreciind că la acel moment că acestea nu reprezintă documente legale de înregistrare și stabilirea veniturilor., acest lucru fiind comunicat IPJ – Serviciul de Investigare a Fraudelor prin adresa nr. 10987/2007.

A menționat intimata că instanța fondului a apreciat, pe bună dreptate, că cel de al doilea raport de inspecție fiscală când s-a avut în vedere și însemnările din cele trei caiete, făcându-se la insistența lucrătorilor de poliție, încălcându-se prevederile Codului de Procedură Fiscală.

Cu privire la excepția tardivității formulării plângerii împotriva celei de a doua decizii adresată instanței de judecată, tribunalul a apreciat în mod just, în conformitate cu prevederile art. 137 C.pr.civ., respingând-o.

Se solicită respingerea recursului ca nefondat.

Examinând sentința criticată, prin prisma motivelor de recurs, precum și a dispozițiilor legale incidente, Curtea constată că recursul este fondat, pentru următoarele considerente:

Prin decizia de impunere nr. 25500/03.09.2007 stabilit în sarcina reclamantului obligația de plată a sumei de 17.715 lei impozit venit suplimentar și accesoriu.

Prin Decizia nr. 78/19.11.2008, a respins ca tardivă contestația formulată de reclamant împotriva deciziei de impunere nr. 25500/03.09.2007, reținând că aceasta nu a fost depusă în termen.

Curtea constată că instanța de fond a apreciat în mod eronat în ceea ce privește constatarea tardivității contestației administrativ fiscale de către organele administrativ-fiscale.

Potrivit dispozițiilor art. 207 Cod procedură civilă, contestația administrativ-fiscală se depune în termen de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, sub sanctiunea decăderii.

Decizia de impunere a fost comunicată reclamantului la data de 5.09.2007, iar contestația a fost formulată la data de 7.10.2008, cu mult peste termenul legal de 30 zile.

Suștinerile instanței de fond privind faptul că reclamantul a formulat contestația în mod corect la pronunțarea soluției de scoatere de sub urmărire penală, întrucât în timpul acestei urmăriri, era suspendat dreptul acestuia de a ataca această decizie, sunt total neîntemeiate și nelegale, neexistând dispoziții legale în acest sens.

Dispozițiile codului de procedură fiscală nu prevăd suspendarea dreptului de a formula contestație administrativ fiscală în timpul urmăririi penale.

Art. 214 Cod procedură fiscală prevede posibilitatea suspendării procedurii de soluționare a contestației, atunci când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă, suspendare dispusă de către organul de soluționare competent, care presupune formulare în termenul legal a contestației, dar nu există dispoziții legale în ceea ce privește suspendarea dreptului de a formula contestație administrativ fiscală.

De asemenea, sunt neîntemeiate suștinerile privind formularea contestației chiar în fața organelor de urmărire penală în termenul legal, dar pe care acestea nu au trimis-o spre soluționare, considerând că în timpul urmăririi penale este suspendată orice cercetare administrativă, având în vedere, pe de o parte, faptul că din înscrisurile depuse nu rezultă formularea acestei contestații, iar pe de altă parte dispozițiile art. 206 Cod procedură fiscală prevăd că, contestația se depune la organul fiscal, respectiv vamal, al cărui act administrativ este atacat.

Având în vedere că dispozițiile art. 205- 218 Cod procedură fiscală reglementează în mod imperativ modalitatea de solutionarea a contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale, decizia emisă, definitivă în sistemul căilor administrative de atac, fiind cea care poate fi atacată la instanța judecătorească de contencios administrativ, instanța neputând fi sesizată în vederea exercitării controlului de legalitate decât după finalizarea procedurii administrative, curtea constată, urmare faptului că reclamanta a formulat tardiv contestația administrativ-fiscală, iar organele administrativ fiscale au respins-o ca tardivă în mod legal și temeinic, că instanța de fond a procedat în mod neîntemeiat la analiza pe fond a acțiunii formulate împotriva de respingere ca tardivă a contestației, considerente pentru care nu va examina criticele recurenței privind soluționarea pe fond a acțiunii.

Pentru toate aceste motive, curtea constată că decizia de respingere ca tardivă a contestației administrativ fiscal este legală și temeinică, tribunalul a reținut în mod greșit că nu a fost tardivă și prin sentința recurată a procedat la analiza pe fond a acțiunii, fiind incident motivul de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, aplicarea și interpretarea în mod greșit a dispozițiilor art. 207 și art. 214 Cod procedură fiscală, considerente pentru care, față de dispozițiile art 312 alin. 1-3 Cod procedură civilă, va admite recursul, va modifica în tot sentinta și pe fond va respinge acțiunea ca neîntemeiată

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul formulat de *[redacted]*, prin reprezentantii sai legali, cu sediul in [redacted], nr. [redacted] judetul [redacted] impotriva sentintei nr. [redacted] din [redacted] pronuntata de Tribunalul [redacted] Sectia comerciala si de contencios administrativ, in contradictoriu cu intamatul reclamant [redacted], cu sediul in comuna [redacted], nr. [redacted], judetul [redacted].

Modifică in tot sentinta si pe fond respinge actiunea formulata de reclamantul [redacted] ca neintemeiată.

Irevocabila.

Pronuntata in sedinta publica, azi, 30 octombrie 2009.

Presedinte,

Judecatori,

Rima [redacted] Adina Florina [redacted]

Grefier,

Operator de date cu caracter personal

Nr. Notificare

Red./dact. AFS/NZ

4 ex/25 noiembrie 2009

Dosar fond [redacted] Tribunalul [redacted]

Jud. Fond [redacted] U. Iasa